

[Hanne Reintoft.]

forbedret forligsmandslov være en nødvendighed, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at mange i arbejderbevægelsen og også i vores parti har været skuffet over det socialdemokratiske meget beskedne forslag til forbedring. Vi mener ikke, at vi med regeringens trusler mod overenskomsterne kan slå os til tåls med det, men vil komme med et videregående forslag selv.

Det har været dybt beklageligt i denne vinter at måtte se resultatet af 6 års udvalgsarbejde om Wechselmannbetænkningen i øjnene. Vi fik ikke den forbedrede arbejdsloshedslovgivning, vi skulle have. Det endte med et pauvert resultat. Man må undre sig, når hr. Haunstrup Clemmensen står her og roser denne lovgivning som et stykke reformarbejde, hvis man samtidig husker de gyldne løfter og mange ord, den konservative ordfører brugte ved åbningsdebatten om alle de reformer — det viste sig altså at være utopier og visioner — som det konservative folkeparti ville stå for i den kommende samling. Jeg vil gerne citere fra åbningsdebatten — Folketingstidende 1969-70, sp. 168 — hvor det konservative folkepartis ordfører om sit partis politik sagde:

„Vi er altså tilhængere af, at der skabes større medindflydelse og større tryghed for de ansatte, og vi understreger, som vi har gjort det før, at funktionærarbejdet efter vor opfattelse bør udvides, så flest mulige lønmodtagere opnår funktionærstatus.“

Man undskylder, at jeg ikke kan sige det med den samme gejst, som det blev fremsat med dengang.

„Vi vil arbejde henimod en lønmodtagerbeskyttelseslov omfattende ferie-, funktionær-, medhjælper- og arbejderbeskyttelseslovene, således at så mange som muligt af lønmodtagere derved får skabt en større tryghed i deres tilværelse. Vi lægger også megen vægt på, at der skabes større sikkerhed imod urimelige afskedigelser, og vi understreger, at en vis afskedigelsesløn meget vel burde kunne overvejes. Derudover påpeger vi, at der ikke mindst i kraft af den erhvervsmæssige strukturændring sker meget store ulykker for en betydelig del af de ældre medarbejdere i de forskellige dele af produktionen. Vi mener, at netop dette spørgsmål også

er et område, som folkettinget, som lovgivningsmagten, har pligt til at arbejde med; vi mener, at der på dette område må skabes garantier og større tryghed. I denne forbindelse vil også vi pege på, at vi principielt er tilhængere af en førtidspensivering, der kan overvejes, både for selvstændige og lønmodtagere, som rammes af strukturomlægninger.“

Hvad blev der af hele det smukke bedrag, man stillede op for det danske folk som det konservative folkepartis vinterprogram? Der blev en halvdårlig arbejdsloshedslovgivning, og så kom der trusler om at gribe ind i overenskomstsituationen, så man ikke kan få en ordentlig løn til foråret. Jeg tror derfor, jeg er ganske enig med hr. Haunstrup Clemmensen; hvis der skal gøres status, tror jeg faktisk, det er det konservative folkeparti, der skal gøre status over sådan nogle tomme løfter.

Må jeg så sige, at vi er skuffet over arbejdsloshedslovgivningen; vi er ikke mindst skuffet over, at vi ikke fik bedre tilslutning til vore ændringsforslag om at gøre denne lovgivning bedre. Vi håber, at vi i næste samling arbejderpartierne indbyrdes kan arbejde for at få lovgivningen forbedret. Vi er klar over, at socialistisk folkeparti og socialdemokratiet i hvert fald vil arbejde for en noget bedre understøttelsesløn, men også andre ting må tages op til vurdering, selv om vi selvfølgelig må beklage, at vi må se i øjnene, at LO sluttede op omkring regeringspartierne dårlige 80 pct.s dækning.

Der har været fornyede forsøg på anslag mod den automatiske pristalsregulering, og mere kan vel ventes af denne art. Til vor forbløffelse har vi hørt borgerlige politikere og også statsministeren stå op og give os en vældig dygtig forklaring på, at dyrtidsreguleringen ikke var tilstrækkelig, at den kun kompenserede for en del af prisstigningerne og først længe efter, at de var indtruffet, samtidig med at man fremdrog det sørgelige enderesultat, når kildeskatten havde været der. Nu har vi unægtelig gjort det regnestykke op nogle gange, men denne pludseligt opståede erkendelse af pristalsreguleringens manglende kvalitet skulle nu heller ikke bruges til andet end til at overtale lønmodtagerne til at opgive den, hvad de altså ikke var villige til. Vi har før fremhævet, at det, det drejer sig om — samtidig